

KAYBOLUŐ

GAMZE VARLIK

Editör

Ayőe Saęlam

Kapak

Yusuf Anar

Son Okuma

Büşra Şahin

YAZARDAN
DIREKT

ISBN: 978-625-7237-52-9

Haziran 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir. Hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Vadi Grafik Tasarım ve Reklam Ltd. Şti

Yenimahalle/ ANKARA

Sertifika No: 47479

KAYBOLUŐ

GAMZE VARLIK

Benice, görmek ve duymak istediklerini duyup göremeyeceğini anlamıştı. İçindeki bu his, onu sadece yıpratıyor ve üzüyordu. Yüreği daha kaç kez kırılıp paramparça olacaktı? Hiçbir zaman mutlu olmayacağını anlamıştı. Evren onun mutluluğuna engel oluyordu sanki. Hisleri daima karşılıksız kalmıştı; ilgisiz ve yapayalnızdı. Aynalar ona küsmüştü çünkü kendini öyle yalnız ve bir hiç gibi hissediyordu ki banyodan çıkar çıkmaz eline ne geçerse onu giyyordu. Daha sonra sessizliğini koruyor, saatlerce tek bir yere bakıyordu. Duymak istediği şey biraz güzel sözdü ama olmadı ve olmayacaktı. Bir daha hiç, güzel bir şey olmayacakmış gibi hissediyordu. Terk edilmişti. Kimse onu düşünmüyordu. Boşa çaba harcıyordu; asla başaramayacağı işlere girmişti. Bu kez ayağa kalkabilecek miydi? Sessizlik, koca bir sessizlik...

Kapı çaldı; gelen Abike'ydi. Kapıyı açmamayı düşündü; sadece yalnız kalmak istiyordu. Birkaç saniye düşündükten sonra kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtı. Abike her zamanki neşesi ile içeri girdi. "Hadi hazırlan, çıkıyoruz. Partiye davetlisin." dedi.

Benice Abike'ye, "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Bu durumda seninle gelmem, senin de neşeni kaçıırır." dedi.

Abike, "Sonradan kararını değiştirirsen bekliyorum. Unutma, tek suçlu sen değilsin. Hayata bir yerden başlaman lazım." dedi. Kapıdan çıkarken Abike'nin akli, her zaman olduğu gibi Benice'de kalacaktı. Ama biraz çabayla Benice'yi yavaş yavaş kendine getireceğine inanıyordu. Abike, Benice'nin güçlü olduğunu biliyordu; iç çekti ve yoluna devam etti.

Benice mutfaktan kahvesini alıp balkona çıktı. Bir süre etrafı izledi. Batmak üzere olan Güneş çok güzel görünüyordu. Benice, düşüncelere dalmıştı. Çok zor günler geçiriyordu. Rüzgârın beraberinde getirdiği koku ona, hayatın yaşanmaya değer olduğunu hatırlatır gibiydi. Dışarıda koca bir hayat vardı. Bu hayatı yaşamayı ve ayağa kalkmayı beceremezse ömür boyu bu duygu ile baş başa kalacağını hissetti. Benice, "Hazırlanmaya başlasam iyi olur." diyerek hemen aynanın karşısına geçti. Abike'yi arayarak partinin olduğu yeri öğrendi. Benice, uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar şık giyinmiş ve makyaj yapmıştı. Kapıdan dışarı çıkarken aynada kendisine baktı. Vestiyerde asılı olan anahtarları alıp çıktı.

Arabaya binince oturduğu koltuktan uzanıp gökyüzüne baktı. Benice, 'Karanlığı aydınlatan ışıklar ve kaybolan sahte ışıkların arasında yiten yıldızlar... Asıl görevleri ellerinden alınmış yıldızlar... Bu dünya değil mi her şeyi ile sahteliği barındıran?' diye düşündü. Ardından sesli bir şekilde, "Çok mu zor doğal olanı koruyarak

yaşam sürmek?” dedi.

Partinin olduğu yere gelmişti. Arabasını park etti, içeri girdi. Kendi topuk seslerini aylar sonra duyuyordu. Uzun zaman olmuştu. Siyah elbisesinin içinde süzülüyordu. Asansöre doğru giderken mermer yüzeyde topuklarının çıkardığı sesi, hafifçe gözlerini kapatarak ve kulaklarını sese yoğunlaştırarak dinledi ve yürümeye devam etti. Öyle yavaş ve sakin yürüyordu ki yol bitmesin diye çabalıyor gibiydi. Geçmişte kalan bir his sarmıştı bedenini ve ruhunu. Hatıraları yeniden hissetmek, tekrar yaşamak için adımlarını olabildiğince yavaş atıyordu. İçinde garip bir hüznün ve acı, tarifi olmayan bir yokluk duygusu vardı. Gelmeyecek ve asla olmayacak biri içindi tüm bu hisler; bunu biliyordu. Asansör kapısı açıldı. Benice, asansörde yanında duran adama göz ucu ile baktı. Adam ellerini cebine koymuştu ve gözlerini ayırmadan kapıya doğru bakıyordu. Benice, yanında duran adama iyice odaklanmıştı ki adamın aniden ona dönmesi ile irkildi. Adam, “Pardon, tanışıyor muyuz?” diye sordu.

Benice, “Ben sadece birine benzettim. Kusura bakmayın.” dedi. Asansör kapısındaki yansımasını hiç fark etmemişti. Hazırlıksız yakalanmıştı. Başını istemsizce öne doğru eğdi. Aynı katta inip aynı kapıdan girdiler.

Mekândan içeri girince Abike, Benice’nin yanına yaklaştı. “Hoş geldin canım. Bu kim?” diye sordu.

Benice, “Bilmiyorum, asansörde karşılaştık.” dedi.

Güzel bir gece olacaktı; kendine sürekli bunu söylüyor, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Gece boyunca devam eden şarkılar, danslar; sürekli dolan kadehler ve devam eden uğultu, Benice'nin başını döndürüyordu. İnsanlar bir anda kakhaha atıyor, aynı anda şaraplarını yudumluyorlardı. Sanki bir orkestra şefi tarafından yönetiliyorlardı. Herkes bu kadar birbirinin aynısı olmayı nasıl başarmıştı? Benice, kırmızı şarabını yudum yudum içiyordu. O an için olması gereken buydu. Çünkü her şeyin bir usulü vardı. Benice, kadınların sakince ve nezaket kurallarına uygun şekilde gülümsemeleri gerektiğini düşünüyordu. En yakın arkadaşına takılmıştı gözleri. Gülümsedi. Çünkü Abike kendisinin tam tersiydi: Farklı, cıvıl cıvıl, çok hareketli, argo konuşan, kakhahalarını herkesin duyduğu ve içerken kadehi değil de şişeyi kafasına dikmeyi seven biriydi. Benice, Abike'ye bakarken 'Kendime bu kadar zıt birini, arkadaş olarak nasıl seçtim? Aynaya her baktığımda olmak istediğim kişi olduğun için mi buldum ve benimsedim seni?' diye düşündü. Benice pencerenin kenarında durmuş, etrafı izlerken bir yandan bu düşüncelere dalmıştı.

Benice omzuna yavaşça dokunan bir el hissetti ve arkasını döndü. Omzuna dokunan, asansörde gördüğü adamdı. Benice, "Merhaba, sizi asansörde görmüşüm" dedi.

Adam, elini uzatarak "Ben Abel." dedi.

Benice, "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Benice." dedi.

Abel, "Sizi bu kadar düşündüren nedir? Uzaktan bakınca partinin içinde değil de bambaşka bir yerdesiniz

sanki.” dedi.

Benice tebessüm etti. “Galiba bu dünyada değilim. Kendimi bambaşka bir yere, kendi kurduğum dünyaya hapsedmeyi seviyorum.” dedi. Abel, Benice’ye mesleğini sordu. Benice, “Tanımadığınız insanlar hakkında hemen bilgi sahibi olmak istemeniz çok yanlış. Hayat hızlı, insanlar daha hızlı davranıyorlar. Bunu anlıyorum ama ilk tanışma anında hemen her şeyi öğrenme isteğini hâlâ anlamıyorum.” dedi. Benice, tepkili bir şekilde sözlerini sürdürdü. “Hangi yıl olursa olsun tanışma şekli bu olmamalı Abel Bey. Madem merak ettiniz, söyleyeyim. Ben editörlük yapıyorum. Bazı durumlardan dolayı ara verdim. Ama bu sıralar tekrar işime dönüyorum.” dedi. Benice, Abel’in gözlerindeki mahcubiyeti gördü. Bunun üzerine durumu toparlamak istercesine “Amacım sizi kırmak ya da eleştirmek değil. Bu hızlı tanışmalara ben alışamadım, diyelim. Sizinle konuşmak zevkti. Şimdi müsaadenizle.” dedi. Benice, Abike’ye doğru gitmek üzere Abel’in yanından ayrıldı.

Gece bitmek üzereydi. Benice Abike’ye, “Ben seni eve bırakayım. Çok içtin, kendin gidemezsin.” dedi.

Abike, “Ben taksi ile giderim.” dedi.

Benice, “Sana taksiye kadar eşlik eder, sonra giderim.” dedi. Abike ve Benice kaldırımın kenarında taksi beklemeye başladılar. Siyah bir araba yanlarına yanaştı. Camını indirdi. Arabanın içindeki Abel idi. “Merhaba hanımlar.” dedi.

Abike gözlerini kim bu ya, der gibi kapatıp açtı. Beni-

ce, Abike'ye, "Boş ver, asansörde ve sonrasında partide gördüğüm biri." dedikten sonra Abel'e döndü. "Teşekkür ederiz. Arkadaşımı taksiye bindirdikten sonra ben de araba ile gideceğim." dedi.

Abel, "Daha fazla ısrar etmiyorum. Siz bilirsiniz." dedi.

Taksi gelmişti. Benice, Abike'yi taksiye bindirdi. Arabasına doğru yürürken arkasında bir ayak sesi duydu. Hızını hiç değiştirmede. Kabanının yakalarını yavaşça yukarı çekip ilikledi. Sakince, arkasına dahi bakmadan yürümeye devam etti. Arabasına yaklaştı, derin bir nefes aldı. Sessizce ağzından çıkan dumanı takip ederek nefesini geri verdi. Arabanın kapısına doğru yöneldiği sırada başını arka tarafa çevirdi. Gözlerini yerden ayırmadı. Asla karşıya bakmadı. Aklında, hemen araca binip kapıları kilitlemek vardı. Tam arabanın kapısını açıyordu ki bir adamın sesini duydu.

Adam, "Sizi korkutmak istemedim. Gece karanlık ve ıssız. Arabanıza geçene kadar takip etmek istedim. Aklim kalacaktı." dedi.

Benice, başını yerden kaldırıp baktığında, karşısında Abel duruyordu. Benice, "Siz en son gidiyordunuz. Keşke yolunuza devam etseydiniz. Dışarıdan görüldüğüm kadar korkak değilim. Aksine; korkularım olsa bile başa çıkacak güçte ve yaştayım." dedi. Benice, Abel'in gözlerinde farklı bir bakış ve sıcaklık hissetti. Sanki geçmişten gelen bir an, duygu vardı o gözlerin içinde. Benice için bu, durumu daha da büyülü hâle getiriyordu. 'Beni tanıyor mu?' diye düşündü. İlk kez gördüğü birine

bu kadar bağlanmış gibi davranmanın pek de normal olmadığını geçirdi aklından.

Abel alaycı bir tavırla “Daldınız yine Benice Hanım. Bu sık olur mu?” diye sordu.

Benice, “Ne sık olur mu?” diye karşılık verdi. Soru karşısında şaşırmişti.

Abel “Dalmalarınız, diyorum. Sessizleşmeleriniz çok mu olur?” diye tekrarladı.

Benice, soruyu geçiştirerek “İyi geceler.” dedi. Arabasına bindi ve kapılarını kilitledi. Tedirgindi. Akli karışmıştı. Tırnak kenarlarını yemeye başladı. Bir süre sonra arabasını çalıştırıp sakin bir şekilde, direksiyonu hareket ettirmeden dümdüz ilerledi. Güzel geceydi ama bu güzelliğin içinde eksik olan bazı şeyler vardı. Hissettiği duyguları tanımlayamıyordu. Yol uzuyordu; uzayan yolu seviyordu çünkü gece, onun için günün en güzel saatleriydi. Gecenin karanlığında yolu aydınlatan ışıklar yüzüne vuruyordu. Yol, kavşak ya da yolun sonunda eve varıp varmayacağı ile ilgilenmiyordu. Yoldaki çizgilere, ışıklara, kaldırımdaki renklere, kavşaklardaki çiçeklere bakarak ilerliyordu. Pencereyi biraz açtı ve elini dışarı uzattı. Rüzgârı hissediyordu. Coğunlukla ne hissettiğine takılmazdı. Bu kez kalbinde bir acı vardı; heyecanı kaybolmuştu. Düşüncelere daldığı sırada kırmızı ışık yandı. Durduğunda evini bir kavşak kadar geçtiğini fark etti. Kavşağı döndü, evin olduğu sokağa geldi. Eve girmeyi hiç istemiyordu. Ama yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Aracını evin önüne park etti; inmeye üşendiği için bir süre arabanın içinde bekledi. En sonunda eve girmesi

gerekiyordu. Araçtan çıktı, eve yürüdü. Evin kapısından içeri girdiğinde onu her zaman lavanta kokusu karşılıyordu. Evin her köşesi lavanta ile doluydu. Köşede duran radyoyu açtı. Radyo yine aynı kanaldaydı. Klasik bir müzik evin içindeki sessizliği böldü. Piyano sesini seviyordu. Birkaç tane mum yaktı. Benice; evini mumlar, loş ışıklar, piyano, lavanta kokuları ve en sevdiği kırmızı şarapları ile istediği gibi döşemişti. Banyoya gitti. Güzel bir banyo yaptıktan sonra yatağına uzandı. Evinde kendini yalnız hissetmiyordu. Evini kimseyi umursamadan döşemişti. Başkalarının değil kendi rahatını düşünüyordu burada. Her şey kendisi içindi. Benice, bencil ve narsist biri olduğunu biliyordu. Ama bu durumdan ve hâlimden memnundu. Biliyordu ki kimse kendisi için ölmeyecek, hayatından bir gün vermeyecekti. Bencilce davranacaktı hayata karşı. Kollarını yatağın başına kadar uzatarak esnedi ve gözlerini kapadı.

Sabah 04.30.

Ne olursa olsun ve hangi saatte uyursa uyusun, sabaha karşı uyanırdı. Benice için güne başlarken Güneş'in doğuşunu izlemek, kahvesini yudumlamak büyük bir keyifti. Her zamanki gibi uyandı, mutfaktan kahvesini aldı. Pencereyi açtı. Dakikalarca rüzgârın perdeyi savurmasını izledi. Kahvesini bitirdikten sonra, çalışma odasına gitti. Bilgisayarını açtı. Gelen mesajlara baktı. Bir dosya gelmişti. Mailde, yeni çıkacak olan bir kitabın incelemesi isteniyordu. Dosyanın üzerinde yazan isim hiç yabancı değildi. Belki de sadece bir tesadüftü ama bu isim, Benice'nin geçmişini en derinden hissetmesine, bir anlık da olsa geçmişe gitmesine sebep olmuştu. Bu